

αὐτόν, καθ'ὅτι οὗτοι, ὡς ἤκουσα, κατέστησεν ἐπιμελητὴν αὐτοῦ τὸν Προηγούμενον τοῦ Τάγματος αὐτῶν ὅπως φροντίζῃ περὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ ὑποθέσεων του. Ἡ Ὑμετέρα Αἰδ. Πατρώτης θὰ χρησιμοποῖσῃ ταύτας τὰς πληροφορίες ὅπως καὶ ὅταν κρίνῃ κατάλληλον. Μὴ ἔχων ἄλλο ν' ἀναγγείλω ἀσπάζομαι ἐν τέλει τὰς χεῖρας ὑμῶν εὐλαβῶς.

Ἐκ Νοξοῦ τῇ 10 Ἰουλίου 1653.

[κώδικος σελ. 42—44]

Φαίνεται ὅτι τ' ἀνωτέρω πάντα ἱκανοποιήσαν τὰ διαφερόμενα μέρη, διότι οὐδεμίαν εἰδήσιν γνωρίζομεν περὶ τῆς υποθέσεως ταύτης εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, καὶ ὅτι ἀποκατέστη ἡ φαινομένη αὕτη τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀρμονία ἐν τῇ νήσῳ.

Ἐν Νάξῳ.

ΜΙΧ. ΙΑΚ. ΜΑΡΚΟΠΟΛΙΣ

Ἡ ἈΝΓΕΡΗ

Συνέχεια ἴδε σελ. 81

Ὅτε συνῆλθε παρετήρησεν ὅτι ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἐντὸς θερμοῦ δωματίου, ὅτι τρεῖς γυναῖκες τὴν ἐπεριποιῶντο καὶ ὅτι εἶχεν εἰς τὸ πλευρόν της μικρὸν κλαυθμυρίζον βρέφος. Διὰ τῆς φυσικῆς ἐκείνης ῥοπῆς, τῆς ἐνυπαρχούσης εἰς τὴν γυναῖκα, κατενόησεν ὅτι τὸ μικκύλον τοῦτο ἀπέικασμα τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, τὸ ἀνοιγοκλείον εἰς τὸ φῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διὰ λεπτῶν φωνῶν πληροῦν τὸ δωμάτιον ἦτο σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς της· ὅτι ἦτο παιδί της κ' ἐχύθη νὰ τὸ περιπτυχθῇ ὡς νὰ τὸ ἐγνώριζεν ἀπὸ μακροῦ χρόνου.

— Παιδί μου, γκόλφι μου!..

— Ἀς το, μωρή... θὰ τὸ σκάσης, ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ἡ Φρόσω θριαμβεύουσα... Ἐ, δὲ σοὺ λέγω πῶς εἶνε ἕνας λόγος!..

Ναί, ἕνας λόγος· ἀλλὰ πότε καὶ πῶς τὸν εἶπεν αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Ἀνθή! Τώρα μόλις ἐσκέφθη πῶς καὶ πότε τὸ ἐγέννησεν αὐτὸ τὸ παιδί. Κ' αἰφνης ἐσυλλογίσθη τὸ πάθημά της, τὴν οἰκτρὰν πτώσιν της, κ' ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης, νὰ σπεύσῃ ἔξω, ἐπαναλαμβάνουσα τὴν τρομερὰν κραυγὴν.

— Τὸν ἄνδρα μου!... ποῦ εἶνε ὁ ἄνδρας μου!..

Ἐτρεμεν ὁλῶς τὸ φυλλοκάλαμον· ἐλησμόνει τὸ παιδίον της, τὴν χαρὰν της· μόνον τὸν ἄνδρα καὶ τὴν συμφορὰν της ἐνεθυμεῖτο. Ἐπὶ τοῦ ὥχρου προσώπου της ἐζωγραφήθη ἡδὴ ἔκφρασις περιαλγῆς, ὡσεὶ ἡ πρὸς τὸν Νικολὸν ἀγάπη της ἦτο ἐρριζωμένη ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ γάμου της, καὶ πρὶν ἀκόμη εἰς τὴν ψυχὴν της, καὶ τότε ἀνέδιδε τοὺς ὑψιπετεῖς κ' εὐρύστους κλῶνας της. Δὲν ἦτο ὅμως ἡ ἀγάπη· ἦτο τὸ μύχιον ἐκεῖνο αἶσθημα τοῦ καθήκοντος, τὸ ὁποῖον ἐνυπάρχει ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀγροῦ καὶ ἀναπτύσσεται ἀπὸ τῆς ὥρας τοῦ γάμου, καταλῆγον εἰς τυφλὴν πρὸς τὸν ἄνδρα ἀφοσίωσιν. Ἡ Ἀνθή δὲν ἔβλεπε πασχόντα τὸν Νικολόν, ἀλλὰ τὸν ἄνδρα· δὲν ἐτρόμαζε διὰ τὸ ἄτομον, ἀλλὰ διὰ τὴν ιδέαν. Ἐπειδὴ δ' ἐν τῇ ψυχῇ της συνειθίσεν ἀπὸ καιροῦ ἡδὴ νὰ βλέπῃ αὐτὸν συνδεδεμένον ἀνα-

ποσπάστως, νὰ μανθάνῃ ὅτι ἡ εὐπειθὴς ὑπακοὴ πρὸς τὸ ἐν ἦτο καὶ ὑπακοὴ πρὸς τὸ ἄλλο, δὲν ἐμέριζε πλέον τὰς ἀγάπας καὶ τοὺς φόβους της. Ματαίως ἡδὴ ἡ Φρόσω ἐξώριζεν αὐτὴν νὰ μὴ κινηθῇ ἀπὸ τῆς κλίνης της, διότι θὰ βλαφθῇ, νὰ μὴ τρομάξῃ οὕτω καὶ θὰ φαρμακεύσῃ τὸ γάλα τοῦ βρέφους καὶ ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε μόνον στραγγαλίσῃ τὸν πόδα κ' ἐκοίτετο ἀκίνητος εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον.

— Ὅχι, θέλω νὰ τὸν ἰδῶ!... ἐπέμενε ἡ Ἀνθή.

Μόλις καὶ μετὰ βίας κατεπεῖσθη νὰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, ὅποταν ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Νικολοῦ, παρακκαλοῦσαν αὐτὴν νὰ μείνῃ καθησυχάζουσα διὰ τὸ πάθημά του. Καὶ πόσον ἦτο τρυφερά καὶ περιπαθὴς ἐν τῇ παρακλήσει της ἡ φωνὴ ἐκείνη τοῦ Διδριώτη, Ἀληθῶς εἰκνίει τὴν Ἀνθὴν εἰς δάκρυα. Ὁ καίμενος κ' αὐτὸς νὰ βγάλῃ τὸ πόδι του!..

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχισε νέος βίος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ. Ὁ Νικολός, περιορισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ εἰς ἐντελὴ ἀκίνησίαν διὰ τὴν πρόσφυσιν τοῦ ὅστου, ἐμεμφιμοῖρει, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε πλησίον τῆς γυναίκος καὶ τοῦ τέκνου του. Δὲν παρήρχετο ὥρα χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὸν θάλαμον τῆς λεγοῦς περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς καὶ τοῦ παιδίου, ζητῶν καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς ζωῆς των, ἂν κοιμᾶται ἡσυχος ἡ Ἀνθή, ἂν κατεβλήθη πολὺ ἢ ἂν ἦτο εὐρωστον τὸ παιδίον καὶ ἔτρωγε τὸ γάλα του. Ὅσάκις δὲ ἤκουεν αὐτὸ κλαῖον ἀνεστάτου διὰ φωνῶν τὴν οἰκίαν, προσκαλῶν τὰς γυναῖκας νὰ σπεύσουν καὶ τὸ καθησυχάσουν.

— Μὰ τί κάνεις ἔτσι, χριστιανέ, ἔλεγε ἐπιπλήττουσα αὐτὸν ἡ Φρόσω· σῶπα καὶ κοιμᾶται ἡ Ἀνθή ποῦ παράδειρ' ἀπόψε!..

— Καλὰ... σωπαίνω... ἔλεγεν ὁ Νικολός ἡσύχως καὶ περιδεῶς· μὰ ἐκεῖνο τὸ παιδί κ' ἔτι θὰ παθεῖ...

— Δὲν ἔπαθε τίποτα... παιδί εἶνε θὰ κλαψῇ μόν' σῶπα!

— Σωπαίνω...

Κ' ἐσιώπη, πολλαχὺς καλυπτόμενος ὅλος διὰ

τοῦ ἐφαπλώματος, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς ἕνα κοιμηθῇ, εὐχόμενος νὰ βωβαθῇ διὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇ τὴν γυναῖκά του. Ἡ καίμενη ἡ Ἀνθὴ τί ὑποφέρει! . . . Κ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ τί κλαψιάρικο ποῦ εἶνε!

Κάποτε μεταξύ τῶν τοιούτων σκέψεων τοῦ ἀνέκυπτεν αἰφνης ἄλλη τις σκέψις, ὁδυνηρὰ αὐτῇ, ἡ σκέψις τοῦ καταστήματός του, τῶν ἐμπορικῶν του ἐπιχειρήσεων, αἵτινες ὅλαι ἐσταμάτησαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πτώσεώς του. Ὁ Κύρ Παναγιώτης μόνον δύο τρεῖς ἡμέρας, καὶ τότε μὲ ἀνυποφόρους ἀλγηδόνες, ἡδυνήθη νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ κατάστημα· ἀλλὰ πάλιν ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῶν στρωμνῶν, μετρῶν πρὸς τοὺς κρότους τοῦ ἐκκοκκίζομένου κομβολογίου του τὰ ὦχ ὦχ καὶ τὰ ἄχ ἄχ του. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ κατάστημα δὲν ἐκλείσεν ἐντελῶς. Ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, Διδριώτης καὶ αὐτός, ἐξυπνος καὶ μὲ ἐμπορικὸν πνεῦμα ὑπέρτερον τῆς ἡλικίας του, ἐξηκολοῦθει νὰ παλῇ εἶδη καὶ νὰ συλλέγῃ χρήμα. Ὁ Σπυροκόκιος δέ, ὡς στενωτέρος συγγενῆς, ἐνεθρονίζετο καθ' ἐκάστην ἐσπέραν καὶ Κυριακὴν, ὅτε αὐξάνει ἡ πελατεία, πρὸ τοῦ πάγκου, βοηθῶν τὸν μικρὸν καὶ ἐπιβλέπων τὰς δοσοληψίας. Ἀλλὰ ὁ ξέος πάντα ξένος εἶνε· ἀναπαύει ἀλλὰ δὲν θεραπεύει. Ἐπρεπεν ὁ Νικολὸς νὰ ᾔτο ἐκεῖ, νὰ ἐποπτεύῃ μὲ τὸ ἐμπορικὸν του βλέμμα τὴν συναλλαγὴν, νὰ καταλάβῃ ἐκ πρώτης ὕψους τὰ ἐλλείποντα εἶδη, νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ διαλύσῃ εὐθύς μ' ἕνα λόγον τοὺς ἐμπορικοὺς συνεταρισμοὺς τῶν ἀντιπάλων του. . . . Καὶ ἐξανάπτων αἰφνης ὑπὸ ἐμπορικοῦ οἴστρου, ἐλησμόνει τὴν κατάστασίν του καὶ ἀνεκινεῖτο νὰ ἐγερθῇ ἕνα σπεύσει πρὸς τὰ πειλούμενα συμφέροντά του. Ἀλλ' ἄλλος δριμύ τῆς κνήμης ἡνάγκαζεν αὐτὸν νὰ μένῃ εἰς τὴν θέσιν του, ὁδυνηρῶς οἰμῶζων.

— Ἀχ ἀνάθεμά σε! ἀνάθεμά σε! ἀνάθεμά σε! . . .

Ἄν ὅμως ἡ κυρὰ Κανέλλα ἡ μαῖα τῆς κωμοπόλεως, εἴτε ἡ Φρόσω ἀνεφαίνετο αἰφνης εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου κομίζουσα τὸ βρέφος, ἡ πατρικὴ καρδίᾳ τοῦ Νικολοῦ εὐθύς ἐφαιδρύνετο, τὸ πρόσωπόν του ἐξιλάρυνετο κ' ἔτεινε τὰς χεῖρας κ' ἐλάμβανε τὸ ἐν σπαργανοῖς ἐκεῖνο μικρὸν καὶ τὸ ἐχόρευε καὶ τὸ κατεφίλει. Καὶ ἂν τὸ μικρὸν ἀνεκραύγαζεν ἐκπληκτον κ' ἐμειδία, ἐλησμόνει ὁ Δεδριώτης ὅτι ἦτο ἔμπορος κ' ἐνεθυμεῖτο μόνον μετὰ γλυκειᾶς ἀπολαύσεως ὅτι ἦτο πατὴρ εὐτυχισμένος. . . .

Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τοῦτο μόνον εἰς τὸν Νικολόν. Καὶ ἡ Ἀνθὴ εἰς τὴν θέαν τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ὄντος, τοῦ μειδιῶντος καὶ πεταλουδίζοντος, ἐλησμόνει ὅτι ἦτο ἀτυχὴς ὑπανδρὸς κ' ἐνεθυμεῖτο ὅτι ἦτο εὐτυχὴς μήτηρ. Παραδόξως ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου καὶ ἀπαγοῦς ἔτι ἀτόμου, εὐ-

ρισκον οἱ δύο σύζυγοι ὡς εἰς καθρέπτην ἑαυτούς, τὴν ἀνθρωπίνην καὶ πραγματικὴν τῶν ὑπόστασιν. Ἡ Ἀνθὴ μάλιστα ἐκ τῆς λεπτῆς γυναικείας φύσεώς της ἀνεύρισκε καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὅποιον οὐδὲ κἂν ἐφαντάζετο ἡ παχύδερμος ἀτομικότης τοῦ ἐμποροῦ· ἀνεύρισκε τὸν ἄνδρα. Naί, τὸρὰ τὸν ἀνεγνώριζε καὶ τὸν παρεδέχετο ὡς ἄνδρα της τὸν Νικολόν. Δὲν ἐσκέπτετο πλέον ἂν ἦτο οὗτος ὁ κατάλληλος νὰ καθέξῃ αὐτὴν τὴν θέσιν ἐν τῇ βίῳ της· δὲν ἤθελεν ὁ νοῦς της ν' ἀπατχοληθῇ εἰς τὰ παρελθόντα. Ἐσκέπτετο μόνον ὅτι αὐτὸς τὴν κατεῖχεν ἤδη, ὅτι ἦτο πατὴρ τοῦ τέκνου της, ἡ δύναμις καὶ ἡ ψυχὴ τῆς νέας της οἰκογενείας.

Ἡ Ἀνθὴ δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατηθῇ πλέον ἐπὶ τῆς κλίνης της. Ἡ ἀνησυχία ἡ ἀβεβαιότης περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Νικολοῦ τὴν κατέθλιβεν. Ἀδιαλείπτως ἔστρεφε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν τοῖχον, τὸν χωρίζοντα αὐτὴν ἀπ' ἐκεῖνου ὡσεὶ θέλουσα νὰ διεισδύσῃ δι' αὐτοῦ καὶ ἰδῇ τὴν ἀληθῆ θέσιν του. Διὰ τῆς φαντασίας παρίστα εἰς ἑαυτὴν τὸ δωματίον ἐκεῖνο, τὴν κλινὴν, τὸν Νικολόν μὲ τετυλιγμένον πόδα, οἰκτρῶς οἰμῶζοντα. Ἡ ἀνυπομονή της ἐκορυφώθη μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν, παρὰ τὰς συμβουλὰς τῆς μακίας ἡγέρθη κ' ἐπορεύθη πρὸς τὸν ἄνδρα της.

— Τί κάνεις; καλὰ εἶσαι;

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ἀπὸ τοῦ γάμου των, καθ' ἣν ὠμίλει μετὰ τόσης γλυκύτητος καὶ τόσης μερίμνης εἰς τὸν Νικολόν, ὥστε ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν ὑπὸ δειλίας καὶ ἐντροπῆς, ὡς νὰ ὠμίλει πρὸς ξένον.

— Δὲν ἔχω τίποτα. . . . θὰ περάσῃ. . . . Καὶ σὺ πῶς εἶσαι;

Καὶ τοῦ Νικολοῦ ἡ φωνὴ εἶχε τὸν αὐτὸν τόνον· ἦτο παλμώδης κ' ἔτρεμεν εἰς τὰ χεῖλη του, ὡς πρωτοπεῖρου νεανίσκου ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις. Ἡ Ἀνθὴ ἦτο ἰσχυρᾶς κρασεως καὶ ταχέως ἀνέλαθεν ἐκ τοῦ τοκετοῦ. Ἡρχισε τὴν παντοκρατορίαν της ἐν τῇ οἰκίᾳ, μετὰ φιλεργίας καὶ ὑπομονῆς καὶ αὐταπαρνήσεως. Ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας δὲν ἀνεπαύετο καθόλου· ἀπασχολεῖτο ὅλον ἐν εἰς τὸ πολυμέριμον καθῆκον τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἀλλὰ δὲν ἐστενοχωρεῖτο ἐκ τούτου οὔτε ἐκουράζετο· τοῦναντίον ἠὺχαριστεῖτο καὶ ἠυθύμει. Ἦτο ὑπερήφανος διότι τρεῖς ψυχαὶ εἶχον ἀναγκὴν τῶν φροντιδῶν της κ' ἔσπευδεν ἐναλλάξ νὰ γλυκάνῃ διὰ τῶν περιποιήσεών της τὰ γηρατεῖα τοῦ πατρὸς, νὰ παύσῃ τοὺς κλαυθμυρισμοὺς τοῦ παιδίου, νὰ διώξῃ διὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ἀβρότητας τὴν ἀπελπιτίαν καὶ στενοχωρίαν τοῦ ἀνδρὸς της.

— Μὴν κουνίεσαι καὶ θὰ γειάνῃ! . . .

Ἐγνώριζε πλέον ὅτι δὲν ἦτο ἐξάρθρωμα, ἀλλὰ

κατάγμα τὸ πάθημα τοῦ Νικολοῦ κ' ἐφρόντιζε κατὰ τὰς συμβουλὰς τοῦ ἱατροῦ νὰ κρατῇ αὐτὸν ἐν ὑπομονητικῇ ἀνοχῇ ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μετακινηθῇ ὁ τραυματίας κ' ἐστενοχωρεῖτο νὰ μένῃ μόνος τὰς ἡμέρας, ὅτε ἡ Ἀνθὴ εἰργάζετο εἴτε τὰς νύκτας ἢ γυναῖκα ἐσκέφθη νὰ συμβιβάσῃ αὐτὰ πρὸς ἀγαλλίασιν τοῦ ἀνδρός της. Ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο ὁ Νικολὸς νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὴν ἐπορεύθη αὐτὴ πρὸς ἐκεῖνον. Μετέφερεν τὴν κλίνην της εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πάσχοντος ἀπέναντι τὴν μίαν τῆς ἄλλης. Μετέβαινε συχνὰ κ' ἐχαροποιοί διὰ τῆς παρουσίας της τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς· ἀλλὰ μετέβαινε συχνότερον κ' ἐπέχυνε τὸ ἀκτινοβολημὰ της εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀνδρός καὶ τοῦ τέκνου.

— Ἐτσι δὲν χάνει κανεὶς, ἐσυλλογίσθη.

Κ' ἐκ τοῦ συλλογισμοῦ της αὐτοῦ οὐδ' ἐαυτὴν ἐξῆρει ἡ γυνή. Αἱ πηγαὶ τῆς αἰσθητικότητος τῆς Ἀνθῆς παλιν ἤνοιζαν. Εἶνε ἀληθές ὅτι τὴν ὥραν δὲν ἦσαν ὅπως κατὰ τὴν παρθενίαν της διαυγεῖς καὶ ἥμεροι· ἦσαν ὅμως καὶ αὐταὶ πηγαὶ ζωῆς, πηγαὶ ἀνθρωπινου καὶ ἀναπλάσεως, σύμφωνοι πρὸς τὸν νέον της βίον.

Ἐπλησίαζεν ἤδη νὰ παρέλθῃ τεσσαρακονθήμερον ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Νικολοῦ καὶ τοῦ τοκετοῦ τῆς Ἀνθῆς. Ὁ ἱατρὸς ἐδίδεν ἐλπίδας εἰς τὸν Διδριώτην περὶ ταχείας ἀναστάσεως· ἡ κυρὰ Κανέλλα ἔλεγεν εἰς τὴν Ἀνθὴν νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ νὰ *sarantise*. Καὶ ἡ νεκρά γυνὴ ἠτοίμαζετο προθύμως. Ἐντὸς τοῦ θαλάμου τοῦ πάσχοντος, πλησίον τοῦ παραθύρου καθημένη ἔκοπτε ἡ ἔρραπτε νέον φόρεμα δι' ἐαυτὴν καὶ κυανόχρυσον μποζᾶν διὰ τὸ τέκνον της. Σήμερον ἔρραπτε μικρὸν ἐκ μουσελίνης σκουφάκι καὶ ἡ συγκίνησις, ἡ χαρὰ, ὁ θρίαμβός της ἐζωγραφίζοντο λαμπροὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου της· οἱ τρομώδεις παλμοὶ τῆς καρδίας της ἀνεφαίνοντο εἰς τοὺς φρίσσοντας δακτύλους της, τοὺς κρατοῦντας τὴν βελόνην. Ἡ Ἀνθὴ ἔρραπτε τὸ πρῶτον σκουφάκι τοῦ τέκνου της· δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα! μεθαύριον θὰ τὸ ἐπερνεν εἰς τὴν ἀγκάλην καὶ θὰ ἐπήγαγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν! . . . Κ' ἐκάρφωνεν ἡ μήτηρ χρυσῶν κόσυμβον εἰς τὸ κέντρον, χρυσᾶ σειρίτια κύκλω καὶ πούλιες ἀστραπηδόλους ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πλησίον τῶν πρασίνων ἀνθῶν τῆς μουσελίνης. Βέβαια, τὸ χρυσῶν πλησίον τοῦ πρασίνου συνδυάζεται πολὺ ὠραῖα. . . Ἡ Ἀνθὴ ἔκοπτε καὶ ποτε ἔξω τοῦ παραθύρου, βλέπουσα τοὺς διαβάτας καὶ τοὺς πηγαινερχομένους εἰς τὸ ἀπέναντι οἶνονωπλεῖον οἰκονόμας· ἀλλ' ἔστρεφε συχνότερον ἐντὸς τοῦ θαλάμου, κινουσα διὰ τοῦ ποδὸς τὸ λίκνον τοῦ τέκνου της κ' ἐπιδεικνύουσα μετὰ μειδιάματος τὸ σκουφάκι εἰς τὸν ἄνδρα της.

— Σ' ἀρέσει;

— Ναί, ὠραῖο· ἔλεγεν ὁ Νικολὸς ἀπὸ τῆς κλίνης του. Ἐρεῖς, νὰ πέσῃ σπειρὶ μέλι 'ς τὴ μούργα τέτοια δειξί, κάνει· προσέθετε μετὰ μικρὸν ὁ Διδριώτης ἐπιμένων εἰς τοὺς μπακαλικούς του συνδυασμούς.

Ἀλλὰ δὲν ἐξηγείρετο πλέον διὰ τοῦτο ἡ ἀγανάκτησις τῆς Ἀνθῆς.

Αἶφνης ἀπὸ τοῦ οἶνονωπλεῖου ἠκούσθη σιγὰν τραγουδί, συνοδευόμενον ἀπὸ λεπτούς μεταλλικούς ἤχους ταμπούρα. Ἡ νεκρά γυνὴ ἀνέκυψε τοῦ παραθύρου διὰ νὰ ἰδῇ. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἶνονωπλεῖου ὁμίλος καρραγωγέων ἐκράτει νὰ ποτήρια κ' ἔπινε· μεταξὺ αὐτῶν ὁ Γεώργιος Βρανᾶς, στηριζόμενος ἐπὶ μιᾶς στήλης, ἔκρουε τὸν ταμπούραν κ' ἐτραγῶδει εὐθύμως:

Ἡ καρδιά μου σὺν σφαλίσῃ δὲν ἀνοίγει μὲ κλειδιά
Παρ' ἀνοίγει μὲ κρασάκι, μὲ κορίτσα καὶ βιολιά!

Ὁ Βρανᾶς ἐπανηγύριζεν ἀκόμη τοὺς ἔρωτάς του, τὴν εὐτυχίαν του· ἦτο ῥαδινὸς ὅπως πάντοτε καὶ εὐχαρῖς, ὥσπερ ὁ πλοῦτος τῷ προσεμεδία ἀπὸ παντοῦ πέριξ, ὥσπερ συλλογισμὸς λύπης δὲν ἠυλάκωσε ποτὲ τὸ μέτωπόν του. Καὶ ἡ φωνὴ του ἡ λυγρὰ, καὶ αὐτοὶ οἱ στίχοι τοῦ τραγουδίου του, ἦσαν πιστοὶ διερμηνεῖς τῆς ἐλαφρύς κ' εὐθύμου κατασκευῆς αὐτοῦ καὶ τῶν καρραγωγέων.

Ἀλλ' ἡ Ἀνθὴ ἀπεσύρθη εὐθὺς κ' ἔκλεισε τὸ παράθυρον. Δὲν τῆς ἤρεσεν αὐτὴ ἡ ζωὴ τῶν καρραγωγέων! Παρκαλυμένη ζωὴ· ὅλο τραγούδι καὶ ταμπούραδες καὶ κρασί! . . τί γοῦστο εὐρίσκουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τοιαύτην ζωὴν! . . . Δὲν πηγαίνουν νὰ δουλεύσουν, νὰ πάρουν καμμίαν πεντάρα νὰ οἰκονομήσουν τὸ σπίτι των παρὰ τρέχουν ἀπὸ κρασοπουλεῖο εἰς κρασοπουλεῖο! . .

— Ταμπούρα βαρεῖς — τί καλὸ θὰ ἰδῆς! . .

Ἡ γυνὴ διέκοψε τοὺς συλλογισμούς της ἀκούσασα τὸν Νικολόν, ἐν κουραστικῇ χλεῦῃ προφέροντα τὸ ῥητὸν καὶ οἰκτείροντα δι' αὐτοῦ τοὺς εὐθυμοῦντας. Οἱ σύζυγοι συνηντήθησαν εἰς τὰς σκέψεις των, ὡς δύο σώματα ἀντιθέτως ἐρχόμενα, ἀλλὰ προσωρισμένα ὑπὸ τῆς φύσεως νὰ συναντηθοῦν εἰς ἓν σημεῖον. Ἡ γυναῖκα ἔστρεψε καὶ ἠτένισε τὸν ἄνδρα κατὰ μέρη κ' αἶφνης θορυβώδης καὶ σπασμωδικὸς καγχασμὸς ἐξέφρασε τὴν χαρὰν της.

— Δὸς μου τὸ παιδί, μωρή· εἶπεν ὁ Νικολὸς εἰς τὴν γυναῖκα του.

Ἡ Ἀνθὴ ἔλαβε τὸ μικρὸν ἀπὸ τοῦ λίκνου καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Νικολόν.

— Σὺν φᾶμε τὴν προῖκα, τότες λογαριαζόμαστε! . . ἐξηκολούθησε μετ' ὀλίγον ὁ Διδριώτης, ἐνῶ ἐχώρευε τὸ μικρὸν.